

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 maja 2014 roku w sprawie z powództwa R. W. przeciwko K. B. (1) i K. B. (2) Sąd Rejonowy w Pabianicach I Wydział Cywilny w punkcie 1. zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 2.830 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 31 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 100 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania, a w punkcie 2 oddalił powództwo w pozostałej części. (wyrok – k. 77)

Apelację od powyższego orzeczenia wnieśli pozwani, skarżąc je w całości i zarzucając naruszenie:

1. przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej (...) (zwanej dalej Ustawą) przez uznanie, że:

a) pozwani nie zadośćuczynili żądaniu powoda usunięcia zgłoszonych wad towaru konsumpcyjnego w odpowiednim czasie, w sytuacji, w której powód odmówił wydania pozwanym towaru w celu usunięcia jego niezgodności z umową;

b) uznaniu, że zgłoszone wady towaru są wadami istotnymi, ergo, że powodowi przysługiwało prawo odstąpienia od umowy;

2. prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 i § 2 k.p.c. poprzez przyjęcie, że pozwani nie zawiadomili powoda o sposobie usunięcia niezgodności towaru z umową, pomimo, że zgodnie z dyspozycją art. 8 ust. 3 powołanej ustawy, jeżeli w terminie 14 dni od daty zgłoszenia reklamacji sprzedawca nie zawiadomi kupującego o sposobie załatwienia sprawy, uznaje się, że uznał reklamację w całości, co oznacza, że pozwani byli związani żądaniem powoda – usunięcia wad i doprowadzenia towaru do zgodności z umową, co – wbrew twierdzeniom Sądu – zamierzali uczynić.

W uzasadnieniu apelacji pozwany w ramach zarzutu wskazanego w pkt. 1a. i 2 podał, że powód zgłosił reklamację w dniu 12 grudnia 2013 roku. Ustawowy termin na udzielenie powodowi informacji o sposobie załatwienia reklamacji upłynął pozwanym w dniu 26 grudnia 2013 roku, wskazując jednocześnie, że w określonym terminie istotnie pozwani nie udzielili powodowi pisemnej informacji o sposobie załatwienia reklamacji, niemniej jednak w ocenie pozwanych należy uznać zgodnie z tym jak zeznał sam powód oraz świadek

M. K. powód został przed upływem tego terminu poinformowany, że pozwani przyznają fakt wystąpienia niezgodności zakupionego towaru z umową i w dniu 17 stycznia 2014 roku powód otrzymał informację pisemnie, iż pozwani uznają jego zgłoszenie reklamacyjne oraz, że sposobem załatwienia reklamacji będzie naprawa niezgodnych z umową cech towaru zgodnie z żądaniem powoda. Pozwani wskazali równocześnie, że fakt, iż powód nie został poinformowany w ustawowym terminie o sposobie załatwienia reklamacji w świetle brzmienia przepisu art. 8 ust. 3 ustawy oraz treści pisma z dnia 17 stycznia 2014 roku pozostaje prawnie indyferentny bowiem pozwani zamierzali poczynić czynności w celu przywrócenia zakupionego towaru do stanu zgodnego z umową, czego nie uczynili z przyczyn leżących po stronie powoda, który w dniu 11 lutego 2014 roku odmówił pozwanym wydania towaru do naprawy. Pozwany podniósł przy tym, iż czasokres jaki upłynął od dnia złożenia reklamacji do dnia 11 lutego 2014 roku nie może zostać uznany za naruszający dyspozycję art. 8 ust. 4 ustawy bowiem przy usuwaniu tego typu wad wpływ w istocie

1 miesiąca od powiadomienia powoda o sposobie załatwienia reklamacji nie jest naruszeniem „odpowiedniości czasu”, w którym naprawa winna zostać dokonana w rozumieniu art. 8 ust. 4 ustawy. W zakresie zarzutu z pkt. 1 b. pozwani podnieśli, iż zakres i charakter wad towaru nie jest istotny i to na powód obciążony był obowiązkiem udowodnienia rzeczoną istotność,

a czego nie uczynił, wskazując przy tym, że okoliczność ta winna być przedmiotem ewentualnego badania biegłego sądowego, którego to dowodu powód nie zgłosił. Wobec powyższego – zdaniem pozwanych uznać należy, że wady jakie posiadał w dacie zgłoszenia reklamacji zakupiony przez powoda towar nie były wadami istotnymi, które stanowiłyby podstawę do odstąpienia przez powoda od umowy sprzedaży.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty pozwani wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku

w całości i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda solidarnie na rzecz pozwanych kosztów postępowania, w tym wynagrodzenia pełnomocnika pozwanych. (apelacja – k. 94-96)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu w całości.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu

w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Zarzuty skarżących zarówno w sferze materialnoprawnej jak i procesowej sprowadzają się w istocie do kwestionowania stanowiska Sądu I instancji, w którym Sąd ten uznał, iż pozwani nie powiadomili powoda o sposobie usunięcia niezgodności towaru z umową, nie podjęli działań zmierzających do doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową w odpowiednim czasie, jak również uznaniu, iż zgłoszone wady są wadami istotnymi przyjmując tym samym, iż powód miał prawo odstąpienia od umowy.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 i 2 k.p.c. który w ocenie Sądu nie jest trafny i nie zasługuje na uwzględnienie. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego przez strony materiału dowodowego i wbrew wywiodom apelacji dokonał jego wszechstronnej oceny nie naruszając zasady swobodnej oceny dowodów. Podkreślić bowiem należy, iż przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko w przypadku, gdyby nie była oparta na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r., II CKN 817/00). Skarżący braku logiki w ocenie materiału dowodowego lub sprzeczności tej oceny z doświadczeniem życiowym zdaniem Sądu Okręgowego nie wykazał. Zauważyć bowiem trzeba, że powód podnosząc powyższy zarzut nie wskazał, w jaki sposób Sąd I instancji zasadę swobodnej oceny dowodów naruszył, ograniczając się jedynie do zaprezentowania stanu faktycznego ustalonego na podstawie własnej oceny dowodów. Samo natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze /doniosłości/ poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu nie może stanowić o skuteczności zarzutu naruszenia

art. 233 § 1 k.p.c. Nie czyni zarzutu tego skutecznym przedstawianie przez skarżącego własnej wizji stanu faktycznego w sprawie, opartej na dokonanej przez siebie odmiennej ocenie dowodów, a nawet możliwość w równym stopniu wyciągnięcia na podstawie tego samego materiału dowodowego odmiennych wniosków (por. wyrok Sądu Apelacyjnego

w W. z dnia 10 lipca 2008 r. VI ACa 306/08; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 19 czerwca 2008r. I ACa 180/08, OSA 2009/6/55, wyrok Sądu Najwyższego z dnia

27 września 2002 r. II CKN 817/00, LEX 56906; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, nie publik., LEX 52753; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r. II CKN 572/99, nie publik., LEX 53136).

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, że wbrew twierdzeniom apelujących w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie

jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu I instancji.

Sąd I instancji, dysponując materiałem dowodowym przedmiotowej sprawy dokonał prawidłowego ustalenia, iż po zgłoszeniu reklamacji ani pozwany, ani żaden z pracowników nie informował powoda, że reklamacja została uwzględniona. Dopiero w piśmie z dnia

17 stycznia 2014 roku powód otrzymał informację, iż producent mebli zobowiązał się do odebrania uszkodzonych elementów i naprawienia ich w najkrótszym możliwym terminie. Fakt ten znajduje również potwierdzenie w stanowisku wyrażonym przez pozwanych

w apelacji, w której pozwani wprost wskazują, iż w określonym terminie istotnie nie udzielili powodowi pisemnej informacji o sposobie załatwienia reklamacji.

Odnosząc się do zarzutu prawa materialnego w zakresie naruszenia przez Sąd I Instancji art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej (...) (zwanej dalej Ustawą) przez błędne uznanie, że zgłoszone wady towaru są wadami istotnymi, ergo, że powodowi przysługiwało prawo odstąpienia od umowy należy wskazać, iż zarzut ten również nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 8 ust. 4 przywołanej ustawy, jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia. W świetle cytowanego przepisu przyjęto zatem, iż kupujący nie może od umowy odstąpić, jeżeli niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Wykładania literalna art. 8 ust. 4 ustawy wskazuje, że to sprzedawca wywodzi skutki prawne z faktu, że niezgodność towaru z umową jest nieistotna, a zatem to na stronie pozwanej spoczywał obowiązek wykazania, iż kupującemu nie przysługuje prawo odstąpienia od umowy, bowiem niezgodność towaru z umową jest nieistotna (art. 6 k.p.c.). Sąd Rejonowy uznał, iż strona pozwana nie obaliła domniemania wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy, bowiem w niniejszym procesie pozwany powinien był wykazać, iż brak możliwości użytkowania towaru nie jest wadą istotną. To sprzedawca upatruje konsekwencji prawnych z faktu, że niezgodność towaru z umową jest nieistotna, wywodząc z tej okoliczności korzystne dla siebie skutki prawne,

a zatem to na nim spoczywał obowiązek przeprowadzenia dowodu przeciwnego. Na tę okoliczność strona pozwana nie przedstawiła jednak żadnego dowodu, a przy tym przez błędną interpretując powyższego przepisu próbowała przerzucić powyższy obowiązek na powoda. Podkreślenia również wymaga fakt, iż w przypadku, gdy towar posiada gwarancję producenta, powinna ona być wydana wraz z produktem. Jest to warunek tego, aby konsument mógł zapoznać się z warunkami gwarancji. W sytuacji jeśli taka karta gwarancyjna nie zostaje wydana – tak jak w przedmiotowej sprawie i klient nie ma możliwości zapoznania się z jej warunkami, może on wówczas powołać się wyłącznie na niezgodność towaru z umową. Powód w swoim zgłoszeniu skierowanym do sprzedawcy określił zatem swoje żądanie jako rozwiązanie umowy. Sprzedawca nie ustosunkowując się do żądania powoda w terminie 14 uważa się, że uznał je za zasadne (art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176 ze zm.). Zawarte przy tym w odpowiedzi na reklamację stanowisko sprzedawcy, iż podtrzymuje decyzję producenta jest prawnie irrelevantne, bowiem decyzja ta w tej sytuacji nie powinna być uwzględniana. Powyższe implikuje konstatację, iż brak było podstaw do odmowy roszczeń określonych w zgłoszeniu reklamacyjnym.

W ocenie Sądu odwoławczego nie zasługiwał również na uwzględnienie zarzut naruszenia prawa materialnego stypizowanego w art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej przez uznanie, że pozwani nie zadośćuczynili żądaniu powoda usunięcia zgłoszonych wad towaru konsumpcyjnego w odpowiednim czasie, uznając, iż wnioski wyciągnięte w tym zakresie przez Sąd meriti są w pełni zasadne. Należy przy tym wskazać, iż przy ocenie „odpowiedniości okresu” należy brać pod uwagę możliwość wykonania naprawy, bądź wymiany, jednakże pierwszorzędne znaczenie należy przypisać interesowi nabywcy przez uwzględnienie właściwości towaru i celu jego nabycia. Pomimo możliwości wymiany, bądź naprawy przy zachowaniu należytej staranności

dopuszczalne jest odstępnie, jeżeli ze względu na właściwości i cel nie będą zgodne z interesem nabywcy. W ocenie Sądu należyta staranność po stronie zobowiązanej nie została zachowana. Brak jakiejkolwiek informacji po zgłoszeniu reklamacji przez powoda, przy jednoczesnym jedynie dorozumianym milczącym uznaniu reklamacji, zgłoszenie się po odbiór mebli dopiero w dniu 11 lutego 2023 roku (a zatem prawie dwa miesiące po złożeniu reklamacji) mimo ponawianego żądania, w tym również przez Rzecznika Praw Konsumentów oznacza, że strona nie zdołała uczynić zadość żądaniu w odpowiednim czasie.

Konkludując, słusznie Sąd I instancji uwzględnił powództwo i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę zgodnie z żądaniem pozwu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.